

Arrest

**nr. 68 320 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. ANTYCHIN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Osmanyurt, Dagestan. U bent gescheiden en heeft één minderjarige zoon.

In september 2009 opende u een winkel in voeding in het dorp Osmanyurt. De winkel kende veel succes en werd vaak door jongeren van het dorp bezocht. De neven A. I.(...) en S. I.(...) waren enkele van hen. In juni 2010 kwamen A. I.(...) en S. I.(...) langs uw winkel en kochten chips en drinken. Ongeveer een week later werd A. I.(...) opgepakt. Dit gebeurde nadat hij in de richting van het bos was tegengehouden. Hij had S. I.(...), die meegereden was, en verscheidene goederen afgezet bij de strijders. U verklaarde dat zowel S. I.(...) als A. I.(...) van plan waren om de strijders te vervoegen.

Kort na de arrestatie van A. I.(...) werd u door de ROVD van Khasavyurt opgepakt. Het bleek dat de autoriteiten een handgeschreven kasticket, door u afgeleverd en met vermelding van de aangekochte goederen, bij A. I.(...) hadden gevonden. U werd hierop beschuldigd van het bevoorraden van strijders. Na een vasthouding van 24 uur werd u na de betaling van losgeld vrijgelaten. U kreeg wel een verbod om het land te verlaten. U diende zich periodiek bij de autoriteiten aan te melden zodat kon worden gecontroleerd dat het verbod werd nageleefd.

Na uw vrijlating kreeg u problemen met de ouders van S. I.(...). Zij vermoedden -ten onrechte- dat u S. I.(...) en A. I.(...) had aangegeven. A. I.(...) werd na een vasthouding van enkele maanden vrijgekocht. Over S. I.(...) deed nog in juni 2010 het gerucht de ronde dat hij bij een treffen met de autoriteiten was gedood. Later bleek dat hij slechts gewond was geraakt. De ouders van S. I.(...) benaderden u en bedreigden u met de dood indien u niet zou vertrekken. Daarnaast kreeg u meermaals anonieme dreigtelefoons. U vermoedt dat zij afkomstig waren van Wahhabieten. Zij dreigden ermee u, in naam van Allah, te doden. Vanwege deze problemen besloot u de Russische Federatie te verlaten. Via een vriendin werd uw reis geregeld. Op 13/11/2010 nam u vanuit Khasavyurt de bus naar Moskou. U verbleef er slechts enkele uren. U stapte in Moskou over op een minibus van een smokkelaar die u naar België bracht. U kwam op 17/11/2010 aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw intern paspoort, de geboorteakte van uw zoon en een verklaring over diens geboorte ("verklaring alleenstaande moeder") neer. Daags na het gehoor stuurde u nog faxkopieën van vier attesten in verband met de registratie van uw winkel.

B. Motivering

Er diende te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

Zo werd vooraleerst geconstateerd dat de documenten die door u werden voorgelegd uw vluchtmotief ondermijnen. Dit gold in de eerste plaats voor de geboorteakte van uw zoon, waarop aan de achterzijde door de Federale Migratiedienst een nationaliteitsstempel werd aangebracht. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze stempel vereist is bij het reizen naar het buitenland. Er werd daarbij vastgesteld dat de stempel werd aangebracht op 04/11/2010, zijnde vlak voor uw vertrek uit de Russische Federatie op 14/11/2010. De vaststellingen dat de Russische autoriteiten werden aangewend om een dergelijke stempel te bekomen en dat deze stempel effectief op de geboorteakte van uw zoon werd geplaatst staan haaks op uw verklaring dat u door diezelfde autoriteiten zou worden vervolgd. U verklaarde bovendien dat u een uitreisverbod was opgelegd door de Russische autoriteiten (CGVS p.13).

U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat de stempel via uw werk –u werkte tevens als leerkracht in een school– en buiten uw weten om werd geregeld. U verklaarde dat u zelf geen instantie kon aanspreken vanwege de problemen die u kende. U beweerde dat uw collega's waarschijnlijk op de hoogte waren van uw problemen en u zodoende hielpen (CGVS p.4, 7). Deze bewering is op zich reeds onwaarschijnlijk te noemen. Zo is het onaannemelijk dat u, in zijn geheel genomen, niet zou weten of uw collega's op de hoogte waren van uw problemen en of zij daartoe acties zouden hebben ondernomen ten behoeve van uw uitreis en die van uw zoon. Daarbij is een dergelijke demarche zinloos aangezien u vanwege uw problemen illegaal diende te reizen. Tot slot wordt vastgesteld dat zij niet strookt met de hoger genoemde informatie. Deze stelt immers dat volgens de procedure tot het bekomen van een nationaliteitsstempel minstens één van de ouders zich dient aan te melden bij de Federale Migratiedienst met de nodige documenten om zich te kunnen identificeren. U werd op dit laatste punt gewezen en suggereerde dat in Dagestan de wet wat dit betreft niet zo nauw gevolgd wordt. Dit laatste kon u echter niet hard maken.

In dezelfde lijn werd via een afgiftestempel in uw intern paspoort vastgesteld dat u over een internationaal paspoort beschikte. U bevestigde dat u in 2008 een internationaal paspoort had verkregen, dit om naar Baku te reizen om er kledij in te kopen (CGVS p.4). Nu, het internationaal paspoort werd door u niet voorgelegd. U beweerde dat dit paspoort was achtergebleven bij de smokkelaar. Deze smokkelaar werd gevonden via de broer van een vriendin van u. De naam van de smokkelaar kent u echter niet. U verklaarde dat u gevraagd werd uw internationaal paspoort naar deze smokkelaar in Moskou te sturen. U beweerde dat u uw paspoort aan een buschauffeur meegaf die regelmatig van Khasavyurt naar Moskou reed. Via via liet u de smokkelaar weten wanneer de buschauffeur voor zijn dienst in Moskou zou zijn. Zo bekwam de smokkelaar uw paspoort (CGVS p.5-6). Deze manier van overdracht oogt zeer omslachtig. Daarbij werd vastgesteld dat u verklaarde dat u geen kopie nam van uw paspoort alvorens het document naar een onbekende persoon in Moskou te sturen. U verklaarde dat u immers dacht dat u het origineel terug zou krijgen (CGVS p.6). Ook deze gang van zaken is niet vanzelfsprekend. Verder werd vastgesteld dat u niet kon aangeven wat er hierna met uw paspoort is gebeurd en waarom het document aan u niet werd teruggegeven. Wat het eerste betreft kon

u enkel zeggen dat het paspoort werd meegegeven aan de chauffeur die u naar België bracht; over de reden waarom het document niet werd teruggegeven kon u niets zeggen (CGVS p.5-6).

Aansluitend op deze verklaringen over uw internationaal paspoort werd vastgesteld dat uw reisroute niet wist te overtuigen. Zo werd vooraleerst een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent. U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u via Polen en Duitsland naar België was gereisd. Dit wist u omdat u in Polen en in Duitsland via de taal (opschriften) had begrepen dat u deze landen doorkruiste. U verklaarde daarbij dat twee passagiers van de minibus waren uitgestapt in Duitsland. Deze verklaringen echter stroken niet met de onwetendheid die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorhield. Uit het administratief verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u voor deze instantie aangaf niet te weten via welke landen u was gereisd (DVZ punt 35). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en beweerde dat u moe en gestresseerd was tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u zich toen moeilijk kon concentreren. Daarbij herinnerde u zich pas later, via contacten met Polen in België, dat u via Polen was gereisd. U had tevens een atlas geraadpleegd waarmee u uw reisroute kon reconstrueren (CGVS p.9). Nu, er werd vastgesteld dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele vermelding bevat dat u concentratieproblemen ondervond bij het weergeven van uw verklaringen. Daarenboven bevestigde u voor het Commissariaat-generaal dat uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken normaal was verlopen (CGVS p.2). Aldus kan u hierin niet gevolgd worden.

Daarnaast bleek dat u voor het Commissariaat-generaal niet kon duiden hoe u de Poolse grens had kunnen passeren. U beweerde dat de chauffeur zich tot de douanebeambten richtte en dat u, en de andere passagiers van de minibus, gewoon de grens konden passeren. U zelf zou niet zijn gecontroleerd. Deze gang van zaken strookt niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de manier waarop u de grens kon passeren. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig.

Al deze vaststellingen doen dan ook het vermoeden ontstaan dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Ook de verklaring over de geboorte van uw zoon ("verklaring alleenstaande moeder"), die door u werd voorgelegd, wijst niet op vervolging of een vrees ervoor. U beweerde dat u het document bij de autoriteiten aanvraag om als alleenstaande moeder meer financiële steun te verkrijgen (CGVS p.3). Nu, er wordt vastgesteld dat het document dateert van 24/09/2010, zijnde na uw arrestatie in juni 2010. De vaststelling dat u dergelijke financiële steun aanvraag en bekwam lijkt onverenigbaar met de beschuldiging van het bevoorraden van strijders zoals die tegen u werd geuit. U werd hierop gewezen en beweerde dat het om slechts een klein bedrag ging (CGVS p.15). Deze opmerking over de omvang van het bedrag is echter irrelevant, het is namelijk de vaststelling op zich dat Russische overheid u in se financiële steun uitkeerde die compromitterend is.

Tot slot legde u nog een faxkopie van een attest van de dorpsadministratie van Osmanyurt voor waarin vermeld wordt dat u sinds 2009 een winkel had. Dit attest werd afgeleverd op 27/05/2011, zijnde twee dagen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Nu, voorafgegaan door de opmerking dat de bewijswaarde van een kopie in se beperkt is, dient te worden gesteld dat een dergelijk attest, ten uwe behoeve door de Russische autoriteiten afgeleverd na uw vertrek uit de Russische Federatie, evenmin in de richting van vervolging of een vrees ervoor wijst.

Al deze elementen ondergraven uw asielrelaas reeds op beslissende wijze.

Wat de uiteenzetting van uw vluchtmotief betreft werd vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht waaruit uw vervolging zou blijken.

Wat uw verklaringen betreft werd opgemerkt dat deze onnauwkeurig waren, ook in feiten die uw vervolging uitmaakten of hiertoe leidden. Zo kon u belangrijke feiten onvoldoende in de tijd plaatsen: dit gold voor de dag waarop A. I.(...) en S. I.(...) voor het laatst in uw winkel waren geweest, de dag van de arrestatie van A. I.(...), de dag van uw eigen arrestatie en dus ook van uw vrijlating en de dag van de vrijlating van A. I.(...). Van geen enkel feit kon u de exacte datum geven. U beweerde dat A. I.(...) en S. I.(...) eind juni 2010 in de winkel waren langs geweest, misschien op 20/06/2010. U verklaarde dat A. I.(...) vermoedelijk een week hierna werd opgepakt. U zou dan de tweede dag hierop volgend zijn

opgepakt; u plaatste uw arrestatie rond 27-28/06/2011. U kon tot slot niet precies zeggen wanneer A. I.(...) werd vrijgelaten; u beweerde louter dat hij gedurende enkele maanden was vastgehouden (CGVS p.10-12). De vaststelling dat u van geen enkel van deze feiten, met in het bijzonder van uw eigen arrestatie, geen datum kan geven tast de geloofwaardigheid ervan aan. Dit gezien de ernst en het belang van deze feiten in uw asielrelaas. Daarnaast werd vastgesteld dat u dubbelzinnige verklaringen aflegde over het lot van S. I.(...). Zo gaf u aanvankelijk aan dat diens lot onduidelijk was: enerzijds werd gesteld dat hij gedood was, anderzijds werd gezegd dat hij gewond was geraakt of was gearresteerd (CGVS p.11). Deze onduidelijkheid over zijn lot viel echter weg in uw verdere verklaringen. Zo beweerde u over de bedreigingen van de ouders van S. I.(...) jegens u dat deze zeer ernstig waren toen het gerucht ging dat hun zoon gedood was. Zij bleven daarbij duren nadat duidelijk werd dat S. I.(...) slechts gewond was geraakt (CGVS p.13). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en herhaalde louter uw eerste verklaring, zijnde dat het ook om een gerucht ging dat hij gewond was geraakt. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

Ook deze vaststellingen dragen bij aan de onaannemelijkheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing van uw advocaat naar het reisadvies voor Rusland en meer bepaald de Noordelijke Kaukasus, gepubliceerd op de website van de FOD Buitenlandse zaken, kan hierbij niet worden weerhouden. Er dient op gewezen te worden dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, in casu de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals u, die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar uw advocaat verwijst, zijn irrelevant daar zij niet slaan op uw concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben en bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het merendeel van de documenten die u aanbracht (uw intern paspoort, de geboorteakte van uw zoon, verklaring over diens geboorte en een attest van de dorpsadministratie van Osmanyurt) werd hierboven

reeds besproken. Er werd gesteld dat deze documenten uw vervolging ondermijnen. Wat betreft de kopieën van de attesten omtrent de registratie van uw winkel (allen daterend van 2009) wordt opgemerkt dat hun bewijswaarde als kopie beperkt is en dat zij hoe dan ook louter op deze registratie wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending van de motiveringsplicht aan, onder meer via de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig steunen op een “schending van beginselen van behoorlijk bestuur” zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster tracht in haar verzoekschrift de motieven waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bestreden beslissing baseert één voor één te weerleggen.

Om te beginnen stelt verzoekster in verband met de stempel die zich bevindt op de achterkant van de geboorteakte van verzoeksters zoon dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat niet haar zoon, maar wel zij zelf een verbod kreeg om Dagestan te verlaten. Er was bijgevolg geen enkele reden waarom haar zoon de genoemde stempel niet zou kunnen verkrijgen, de commissaris-generaal zou trouwens ook moeten weten dat het in Dagestan via kennissen en giften mogelijk is zonder persoonlijke aanwezigheid een dergelijke stempel te verkrijgen op de geboorteakte van een kind dat niet gezocht wordt. Verzoekster benadrukt verder nog dat het niet het onderzoek door de Russische autoriteiten is dat haar belangrijkste reden was om haar land van herkomst te verlaten. Ze is vooral gevlucht omwille van de bedreigingen met de dood door de rebellen en de familie van S. I.(...). Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geloofwaardigheid ondermijnd wordt door het feit dat ze van de overheid op 24 september 2010 de “verklaring van alleenstaande moeder” verkreeg, herhaalt verzoekster dat het niet het onderzoek door de Russische autoriteiten, maar de bedreigingen van de familie van S.I.(...) haar het land heeft doen verlaten.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de stelling dat verzoekster ook en vooral bedreigd wordt door de rebellen en de familie van S. I.(...) geen afbreuk doet aan de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan in verband met de stempel op de

geboorteakte van verzoeksters zoon en de “verklaring van alleenstaande moeder”. Volgens de CEDOCA-informatie die in het administratief dossier te vinden is gaat het hier om een stempel die nodig is voor het reizen buiten de Russische federatie voor kinderen tot veertien jaar oud. Deze stempel dateert van 4 november 2010, dit is vlak voor de datum dat verzoekster haar land van herkomst verlaten heeft. In de hoger vermelde informatie is ook te lezen dat voor het verkrijgen van deze stempel minstens één van de ouders zich dient aan te melden bij de territoriale instantie van de federale migratiedienst, met onder andere kopieën en de originelen van het geboortecertificaat en de paspoorten van de ouders. Verzoekster stelt wel dat haar zoon en niet zijzelf een uitreisverbod had, maar de Raad vindt het niet aannemelijk dat de migratiedienst haar driejarige zoon deze stempel zomaar zou geven, terwijl het voor zijn enige ouder verboden was Dagestan te verlaten. Ook verzoeksters bewering dat zij deze stempel niet zelf is gaan halen, maar dat haar collega’s dit buiten haar weten om gedaan zouden hebben, omdat de geboorteakte zich op de school waar ze werkte bevond, overtuigt niet. Verder zou het aanbrengen van deze stempel geen nut hebben op dat moment omdat verzoekster het land illegaal zou moeten verlaten.

Verzoekster herhaalt de verklaringen die ze gedaan heeft in verband met de stempel op haar nationale paspoort. Zij heeft inderdaad een internationaal paspoort ontvangen in 2008. Ze heeft dit paspoort aan de smokkelaar bezorgd die haar naar het buitenland zou smokkelen en heeft het daarna niet teruggekregen. Verzoekster vindt dat het logisch lijkt dat haar paspoort bij de smokkelaar is gebleven. De smokkelaar verkreeg een visum voor verzoekster en kreeg haar zo Europa binnen. Als verzoekster haar paspoort met visa aan de Belgische autoriteiten zou tonen, kon de smokkelaar (mogelijk reisbureau) geïdentificeerd worden, wat het einde van zijn inkomen zou betekenen. De smokkelaar trachtte dit te voorkomen door het internationale paspoort niet terug te geven.

Verzoekster heeft geen overtuigende redenen gegeven waarom zij geen internationaal paspoort heeft voorgelegd, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij in 2008 een internationaal paspoort ontvangen heeft, wat door verzoekster ook bevestigd wordt. Dit gegeven, zeker in combinatie met de stempel op de geboorteakte van verzoeksters zoon waarover hoger reeds gesproken is, doet vermoeden dat verzoekster haar internationaal paspoort achterhoudt om de informatie omtrent haar reisweg te verbergen. De stelling dat de smokkelaar haar internationaal paspoort niet zou hebben willen teruggeven overtuigt niet, en de verklaring die verzoekster geeft over de redenen dat de smokkelaar haar internationaal paspoort niet zou terug hebben willen geven is pure speculatie.

Verzoekster stelt verder dat ze in een klein dorp leefde, waar maar enkele mensen over een PC beschikken, laat staan over een kopieermachine. Verzoekster zag ook geen nut in het maken van een kopie.

Uit de hoger reeds vermelde informatie met betrekking tot de stempel op de geboorteakte van verzoeksters zoon, blijkt dat voor het bekomen van deze stempel ook kopieën van documenten moesten voorgelegd worden. Het was dus zeker niet onmogelijk om een kopie van haar internationaal paspoort te bekomen. De Raad vindt het verder helemaal niet aannemelijk dat verzoekster het nut niet inzag van een kopie van dit internationaal paspoort. Verzoekster was namelijk van plan om te reizen naar het buitenland, en stuurde het document dat ze nodig had om deze reis te ondernemen via derden naar een smokkelaar die ze niet kende. Een kopie lijkt dan een zeer kleine voorzorgsmaatregel.

Met betrekking tot de reisroute en de grenscontrole herhaalt verzoekster dat ze via Duitsland en Polen naar België is gekomen. Ze stelt dat ondanks de strenge identiteitscontroles waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing over spreekt er toch duizenden vluchtelingen jaarlijks naar België en andere EU-landen kunnen komen.

Verweerder benadrukt dat het niet onredelijk is van de commissaris-generaal te verwachten dat verzoekster, die tijdens haar reis naar België gebruik maakte van verschillende transportmiddelen, deze ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten. Verzoekster moet minstens weet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekster geen informatie kan geven over de manier waarop zij de grens kon passeren. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat

wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is verzoekster verklaring volgens dewelke zij niet weet hoe zij de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig. De loutere stelling dat strenge controles niet voorkomen omdat duizenden vluchtelingen naar België en andere landen van de Europese Unie kunnen komen, doet aan bovenstaande geen afbreuk. In het kader van de asielprocedure komt het immers aan de asielzoeker toe te verhelderen hoe hij – eventueel op slinkse wijze – de controles zou hebben omzeild. Dat verzoekster geen reisdocumenten neerlegt, geheel onwetend is met betrekking tot haar reisweg en hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt, is dan ook onaanvaardbaar en ondermijnt op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) over mogelijkheden beschikken om te weten te komen of verzoekster een visum heeft bekomen bij één of andere ambassade in Rusland, en tevens dankzij de nauwe samenwerking met de Poolse autoriteiten konden controleren of verzoekster in Polen reeds asiel aanvraag, of de Poolse grens doorkruiste. De commissaris-generaal en de DVZ hebben dit in dit dossier nagelaten. Verzoekster verwijst hier naar het UNHCR *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*. Dit UNHCR handboek stelt dat niet correcte verklaringen op zichzelf geen redenen zijn om de status van vluchteling te weigeren. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal onterecht besluit dat het niet over haar internationaal paspoort beschikken haar asielaanvraag ondermijnt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De commissaris-generaal verwijt verzoekster verder onnauwkeurige verklaringen af te hebben gelegd. Verzoekster stelt dat het feit dat ze de exacte data van de gebeurtenissen niet heeft opgeschreven en onthouden net bewijst dat het hier om onverwachte gebeurtenissen ging waarop ze zich niet kon voorbereiden. Verder heeft verzoekster enkel de geruchten die ze in het dorp hoorde over het lot van S. I. (...) vermeld, wat ook waarachtig klinkt volgens verzoekster.

Het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de situering in de tijd is een overtuigend motief.

Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal onrechtstreeks toegeeft dat haar relaas met de werkelijkheid overeenstemt omdat de bestreden beslissing erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellen een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Verder verliest de commissaris-generaal uit het oog dat verzoekster en haar kind nog ernstig gevaar liepen van de kant van haar eigen dorpsgenoten of zelfs de rebellenbeweging. Verder was aan verzoekster de mogelijkheid te verhuizen naar een ander deel van de Russische Federatie ontzegd door haar etnische afkomst en het verbod om Dagestan te verlaten. Verzoekster meent dat ze in haar situatie geen bescherming in Rusland kan vinden, terwijl het gevaar voor haar leven en dat van haar zoon zeer reëel is.

Het is zo dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat mensen die verdacht worden van banden met de rebellen het gevaar lopen om problemen te krijgen met de autoriteiten, maar de Raad is van mening dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij verdacht werd van banden met de rebellen en hierdoor vervolgd werd door de autoriteiten. Daar de Raad hier geen geloof aan hecht kan zij ook geen geloof hechten aan de vrees die verzoekster heeft omdat zij bedreigd zou worden door de rebellen en de familie van S. I.(...) omdat deze bedreigingen een gevolg zijn van de contacten die zij met de autoriteiten zou hebben gehad.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift drie nieuwe documenten, met vertaling, om haar relaas te ondersteunen. Ze legt een protocol van de huiszoeking van 28 juni 2010 neer en ook twee oproepen voor verhoor als verdachte van 20 juli 2010 en 13 november 2010. Verzoekster stelt dat het protocol bewijst dat er een huiszoeking was op de dag van haar aanhouding. Verder zouden de oproepen voor verhoor bevestigen dat verzoekster bij de rechercheur (onderzoeksrechter) is moeten komen voor ondervraging als verdachte.

In verband met het protocol voor de huiszoeking meent de Raad dat in tegenstelling tot wat verzoekster stelt dit geenszins een bewijs levert van haar arrestatie. Integendeel, daar het document stelt dat er tijdens de huiszoeking niets in beslag genomen is maakt dit de arrestatie zelfs minder aannemelijk. Verder is het zo dat de Raad zich de vraag stelt waarom verzoekster de documenten van 28 juni en 20 juli niet eerder heeft voorgelegd. Deze documenten zouden al maanden voor verzoekster naar België gevlucht is in haar bezit moeten geweest zijn. Bij de oproeping voor het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt reeds vermeld dat verzoekster alle documenten die haar relaas kunnen ondersteunen dient te overhandigen. Verzoekster heeft ook eerder nooit melding gemaakt van het bestaan van deze documenten. De raad is dan ook van mening dat het duidelijk gesolliciteerde karakter van deze documenten de bewijswaarde wegneemt.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS